

MORALITATEA ÎN MEDICINĂ

După aproape 40 de ani de chirurgie în care am fost întrebat, *repetitiv*, ce este moralitatea, îmi permit să mă exprim, în scris.

Îmi cer scuze că voi face un amestec personal de educație, cultură și civilizație.

Viața socială s-a născut la țară, ca și moralitatea, într-un mediu cu relații interumane cu totul speciale, directe, la vedere, abaterile de la ceea ce era considerat moral fiind sancționate imediat de comunitate. Simbolurile vii morale ale satului românesc erau, într-o ordine aleatorie, învățătorul, preotul, medicul (moașa) și jandarmul.

Simbolurile istorice sunt Hipocrate, Galen și, în religie, Sfinții Cosma și Damian.

Simbolul personal este reprezentat de părinții mei, de maeștrii de la care am învățat, de cei care, ca medici secundari, mureau (la propriu) de foame pentru a se instrui.

În urma cu câteva zile unul dintre ultimii boieri ai chirurgiei românești spunea, în fața unei asistențe uluite, care sunt rigorile pentru un chirurg, din punct de vedere profesional și moral.

Aceste rigori sunt dificil de înțeles / acceptat și de aceea drumurile profesionale în timp îi separă pe haiduci de profesioniștii morali.

Moralitatea înseamnă cinste, profesionalism, respect.

Haiducia aduce bani. Ori, astăzi, pare că nimic nu mai contează decât banii.

Medicina româna a trăit prin ***Școli*** conduse de maeștri care aveau moralitatea

selecției colaboratorilor și calitatea supremă profesională.

Aveau forță de decizie neinfluențată politic sau financiar.

Ce se întâmpla azi cu simbolurile morale?

Nu aș dori să dau de exemplu nume ale momentului care au pervertit spiritul moral și au transformat, nu numai poporul. Au transformat și pe mulți medici în ***haiduci***.

Nu sunt de acord că trebuie să fii ***sărac și cinstit, cum spunea un clasic, în viață.***

Dar de ce nu un trai liniștit financiar, fără compromisuri? Societatea e datoare să-și reaseze ierarhia valorilor.

Poate avem momente în care scara de valori pare a fi una inversată. Dar ascensiunea pe ea este plină de riscuri și cel mai adesea se întrerupe undeva pe parcurs

Probabil că fraza precedentă mă va face să repet că fiecare dintre noi are cimitirul său, dar ceea ce contează este numărul de nevinovați din acel cimitir și asumarea eșecurilor.

MAI MULT CA SIGUR, HAIDUCII NU VOR CITI EDITORIALUL.

*Prof.univ.dr. Alin Cucu
Facultatea de Medicină Brașov*